

1

Життя не завжди складається так, як нам хочеться. Звісно, починаєш це розуміти лише тоді, коли вже надто пізно й ти, сидючи в кабінеті боса, дізнаєшся, що тебе виганяють із роботи твоєї мрії.

— Оце й усе? — я приголомшено кліпаю проти світла, яке заливає кабінет крізь величезне панорамне вікно. — То мене звільняють?

— Не звільняють, — лагідно каже Стен, крадькома зиркаючи на годинник. — Відпускають.

Як же я ненавиджу семантику. Знаю, іронічно як для літературної редакторки. *Колишньої* літературної редакторки. І так, це маленьке видавництво, але, хай йому чорт, я люблю свою роботу.

Мій погляд зупиняється на жахливо змарнілій помаранчевій лілії на підвіконні позаду Стена. Наукова назва — *Lilium*, квітка,

яка символізує багато речей, від краси й народження до величї та пишноти. Однак лілія такої барви може означати хїба неприязнь, ненависть, помсту.

Хочеться розсміятися від думки про те, чи знає Стен, що в нього з-за плеча визирає напівмертвий квіт помсти. Звісно, я нічого не кажу. Я рідко розповідаю, що провела дитинство на магїчній квітковій фермі в Мексиці. І ніколи не згадую про те, що на землях моєї родини ростуть зачакловані квіти, здатні накладати закляття. По-перше, щоб ніхто не ставив під сумнів мій зв'язок із реальністю. По-друге, цю таємницю старанно бережуть ось уже чотири покоління.

Простеживши за моїм поглядом, Стен каже:

— Так, знаю, треба її викинути.

— Лілії використовують, щоб розвіяти любовні чари або відлякати духів, — сухо кажу я. — Іноді ними віднаджують небажаних гостей.

Стен переводить погляд на мене, на його блідому обличчі спалахує інтерес.

— Ти вивчала садівництво, чи що?

— Чи що, — відповідаю, сидувано всміхаючись. Я вже готова розповісти, що напівмертві рослини поширюють негативну енергію, та навіщо перейматися?

— Ти чудово працювала в команді, — продовжує Стен, ніби читає сценарій, — але це питання досвіду. — Потім, наче намагаючись відмити руки від крові, пояснює: — Рішення прийшло згори... чесно, це не від мене залежить.

Швиденько собі прикидаю: я тут єдина новенька, окрім хїба що того Кенні, у відділі реклами, з його стильненькими кульковими ручками. Він ще штани носить із підкатами, щоб похизуватися дизайнерськими шкарпетками.

Піднявши з підлоги свою гордість, я ковтаю її, задираю підборіддя й кажу:

— Окей, то як усе відбувається? — мене ніколи раніше не звільняли, окрім того єдиного разу в KFC, ще коли я вчилася в старших класах. — У мене буде два тижні чи...?

Стен продовжує частину запитання після чи:

— Гарлоу, на жаль, ні. Сьогодні тобі потрібно звільнити стіл. — На захист свого боса можу сказати, що в нього пригнічений вигляд, наче це й не він звільняє захоплених двадцятисемирічок із їхніх омріяних редакторських посад. — Але якщо хочеш, можеш почекати до кінця дня або... — він двічі прокашляється. — Зараз ледь не всі пішли з офісу на зустріч із книготорговцем, тож, може, буде... легше.

У мене стискається серце. Як таке могло статися?

— А як же мої книжки?

Мені щойно дали мій перший дорослий спекулятивний роман. Я уявляю, як на моїй електронній пошті з'являється той прекрасний рукопис. Усередині прорізається голосочок: «От бачиш? А не треба було так сильно цього хотіти».

— Ми перепризначимо твою книжку, — він акцентує на однині іменника, наче намагаючись мене образити.

Перепризначити? Це може означати лише одне: книжку заграбає Шарлотта з досвідом роботи й холодною кров'ю, яка тече її рептилячими жилами, але вона ніколи не *осягне* її. Вона нізащо не збагне магії, розбризканої між слів, чарів, які витають на кожній сторінці.

Грудьми підіймається пекучий жар, розтікається шиєю. Я практично відчуваю, як тіло вкривається червоними плямами. І шкодую, що не вдягла той нещодавно придбаний кашеміровий гольф замість шовкової блузи.

— Я з радістю напишу тобі рекомендаційного листа. Неперевершеного листа, — обіцяє Стен, наче хоче чимшвидше мене здихатися, щоб уже повернутися до рутини — віддати тій ящірці мою життєдайну кров.

Я волочуся до свого робочого місця і «прибираю зі столу». Це триває недовго. Після мене не лишається суттєвих слідів, та й особистих речей небагато: фото із сестрами — Лілі й Каміллою — з нашої мандрівки до швейцарських Альп торік, куртка з написом «Go Fast Don't Die» на спинці стільця і свічка з ароматом ванілі — подарунок мого хлопця Чеда. Я так її і не запалювала, бо терпіти не можу цей запах. На жаль, із сумочок у мене лише клатч, у який не вмістяться всі атрибути мого професійного життя, тож я цуплю з комірчинки подарункову полотняну торбу для книжок і запихаю туди свої речі. Сідаю в ліфт, з'їжджаю з тринадцятого поверху вниз, швидко перетинаю вестибюль і, коли вже вересневе сонце засліплює очі, зриваюся.

Виступають сльози, ось-ось захлипаю. Кілька перехожих — імовірно, туристи — витріщаються на мене. Звалившись на лаву, я глибоко вдихаю, намагаючись збадьоритися. «Усе гаразд. Знайду іншу роботу. І вона буде краща».

Із кожною афірмацією плечі опускаються ще нижче.

Кого я обманюю? Я чекала цієї роботи, вставала на світанку, щоб раненько бути в офісі, бо тішилася, що увійшла в цю команду.

Намагаючись стримати сльози, знаходжу телефон і набираю Чеда, щоб розповісти йому новину й попросити приготувати томатний суп, який у нього так добре виходить і до якого він завжди подає грильований сир — щоб умочати.

— Привіт, лялю! — каже Чед.

Щойно чую його голос, мене наче обухом б'є жах: потрібно пояснити, що сталося. Я завмираю.

— Гарлоу?

— А ти не міг би... — я не знаю, з чого почати. Раптом починаю тремтіти, силувано витягуючи слова повз клубок, який засів у горлі.

— Що сталося? — запитує Чед із тривогою в голосі. Це ж Чед. Він носом чує *проблеми*, як поліцейський собака винюхе кокаїн. Я вже відчуваю, куди це нас заведе. Чед почне з поверхневої «проблемки» — мого звільнення і його впливу на мою кар'єру. Потім, діставшись глибокого шару, він збагне, що безробітна дівчина означає зниження його соціального статусу. Однак Чед ніколи не дістанеться найглибшого шару. Я відчуваю сором і неймовірний смуток. Тож чому я подзвонила йому найпершому? Тому що в мене пожиттєвий абонемент на канал «*Покінчимо із цим*». Мені треба все проговорити, і тоді стане краще.

— Нічого... я просто... — глибоко вдихаю, і те, що виринає наступним, передає мій розбитий стан. — Банальне звільнення не має досвіду.

— Стривай, — каже Чед, і я чую, як він до когось говорить, але звук приглушений, наче він прикриває рукою телефон. Імовірно, це він випихає з кабінету свого помічника чи іншого адвоката, щоб утішити мене без зайвих вух.

Я чую чийсь фальшивий сміх, а потім Чеда:

— Все, я тут. А тебе точно звільнили?

— Чед, — кажу я, цілковито ображена, і рушаю до підземки, — мене точно звільнили.

— А я ж тобі казав... видавничу галузь непередбачувана.

— Серйозно? — тілом здійсмається гнів, поки я намагаюся витягнути сонцезахисні окуляри з вирізу блузки, де вони заплуталися в золотому ланцюжку. Я смикаю надто сильно, окуляри летять на землю. Випадає скельце. — Чорт!

— Не сердься, я ж... Я ж хочу, щоб ти була щаслива, забезпечена.

«Тобто активна суспільна діячка, гідна хлопця, який є одним із партнерів у компанії "Кор'єлл, Стрей і Болл"».

Підхопивши свої розбиті «гуччі», я петляю в натовпі школярок, одягнених у блейзери приватних шкіл та картаті спідниці.

— Може, приготуєш мені ввечері томатний суп? — запитую, відчуваючи огиду до свого жаюгідного голосу і, ймовірно, вигляду.

— Крихітко, — каже Чед так, наче я попросила вбити його власного первістка. — Сьогодні ж моя святкова вечеря з нагоди просування по службі. З партнерами. Пам'ятаєш?

Я чую лише короткі речення, в кожному з яких єдина думка: «Як ти могла забути?».

Стискаю пальцями перенісся.

— Так... Я... навряд чи зможу піти, — тяжко сковтую, прогинаючи сонце за те, що воно таке паскудно яскраве. Хіба воно не знає, що цієї миті моє життя розкладається отут, на тротуарі?

Геть немає настрою тусуватися з тими роздутими его, які все змагаються, в кого крутіший «ролекс», та яких Чед називає партнерами. Краще вже сальмонелу підхопити.

— Гарлоу! — практично шипить Чед. — Ти мені там потрібна. Ми про це говорили.

Я поводжуся егоїстично. Знаю. Для нього це важливо, і не можна, щоб моє звільнення все зіпсувало. І начхати, що я принижена та розбита, і що мені довелося попрощатися з книжкою,

в яку я закохалася і яку Шарлотта відредагує до нечитабельного забуття, і мені доведеться бачити її на полицках з її іменем у подяках, і...

Я зупиняю потяг саможалю, який мчить у моїй свідомості. Треба перемкнути думки.

— У мене очі так набрякли, що їх і не знайдеш, — кажу, намагаючись віджартуватись, але виходить погано.

Треба віддати Чеду належне: він старається підлаштуватися під мій тон.

— У тебе повна ванна кремів для очей.

Я видушую крихітну усмішку — таку маленьку, що хтось сторонній міг би помилоково сприйняти її за гримасу.

Чед стишує голос:

— Гарлоу, це ж лише кілька годин. Спершу прийом, а потім вечеря. Можеш навіть на десерт не лишатися.

От тільки десерт — моя улюблена їжа.

Я киваю:

— Гарзд. Твоя правда. Вибач...

— Зустрінемося о п'ятій тридцять? Я напишу тобі адресу.

— Це ж не смокінгово-краватковий захід? — я напевне запам'ятала б цю деталь. Такий дрес-код мав би бути поза законом в усіх п'ятдесяти штатах.

— Ні, та елегантний, — це означає, що я маю пустити в хід свою *непомітну* версію. Тобто ніякого шкіряного одягу, димчастого макіяжу очей і НІЯКИХ каблуків, на яких я вивисуюся над Чедом.

Буде зроблено.

Завершивши розмову, питаю в себе, за що оце тільки-но вибачалася. Цікаво, чому Чед так і не сказав, як йому шкода, що я втратила улюблену роботу.